

МАЧЕВАЊЕ НЕУПАРЕНИМ (РАЗЛИЧИТИМ) МАЧЕВИМА

Сабља против шпаде, Girard, 1740

Као што сваки човек промишља и разуме себе и свет око себе у складу са тиме какав је - бира своју филозофију у складу са својим карактером и културом, тако и сваки човек у складу са тим какав је бира за борбу врсту мача и начин мачевања који су најближи његовом карактеру и одражавају га као лик у огледалу. У војном мачевању мачеваоци по правилу користе исту врсту мачева, а да би се испоштовао принцип унификације опреме. Свака не-варварски организована војна формација је тежила да поседује исте мачеве а који одговарају у највећој мери:

1. Њеном претежном начину ратовања.
2. Економичном начину масовне израде.
3. Лакоћи обуке.

Сва три елемента су добијала пуни значај тек унификацијом тј. захтевом да што већи број војника поседује исте мачеве. Процес унификације мачева и остале опреме се, међутим, није заустављао на појединачним војскама јер је свака епоха стварала карактеристичне и типичне мачеве који су сматрани најбољим за борбу с обзиром на ниво њене технолошке и војно-тактичке развијености. У цивилном мачевању (када је реч о двобојној борби) мачеваоци по правилу користе исту врсту мачева, а да би се испоштовао принцип „равноправности“.

Термин „равноправност“ намерно стављам под наводнике пошто је равноправност (једнакост почетних услова) у двобоју или било којој борби у било којој другој области немогућа.

Наиме, у оној мери у којој два мача за један двобој и могу бити иста (тј. са небитно малим разликама) два учесника двобоја се као људи увек разликују. Они иако имају исте мачеве НИКАД у борбу не ступају равноправно пошто увек један има неке предности (урођене или стечене) у односу на другог. Тако уколико мачеваоци имају исте висине (дужине руку) немају исте тежине (покретљивост), ако имају исте тежине и висине немају исте урођене брзине рефлекса, ако имају исте брзине рефлекса немају исту урођену моторику, ако имају и исту моторику немају исто развијену осећаје и

интуицију, ако имају и ове исте немају исту бистину разума за тактичко промишљање, или исте године (искуство), исти стил школе мачевања... или напосто тог дана немају исто расположење или рад желуца!

Равноправна борба у двобоју, дакле, (или како се то још у свету „шарених лажа“ још зове фер-плеј) у правом смислу те речи подразумева увек два апсолутно иста мачеваоца, са идентичним способностима и оружјем који воде борбу у истим условима. Такав „лабораторијски“ двобој, међутим не би имао победника и водио би се теоретски гледано у бескрај јер равнотежа њихове равноправности (идентичности) се не може никад разрешити пошто су борци ИСТИ.

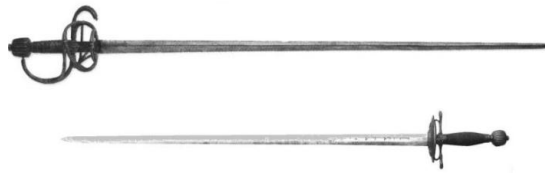
Свака победа у некој борби, дакле, предпоставља увек и унапред неку неравноправност учесника (макар и за „длаку“) и веће шансе једног борца него другог. У тој неравноправној борби слабији може победити само срећном игром случаја који се исто толико случајно могла поставити (као тријумф неравноправност) и на страну јачег. НИКАД и НИГДЕ није ни у чему вођена борба равноправних јер УВЕК и СКУДА се води борба или за довођење противника у неравноправан положај тј. за НЕРАВНОПРАВНОСТ или за довођење себе у равноправан положај тј. за РАВНОПРАВНОСТ.

У цивилној дуелној борби, међутим, мачеваоци најчешће користе мачева које тренутно поседују. У том смислу се у мачевању наилази на борбе уз комбинације различитих мачева: кратких и дугих, лаких и тешких, будућих и универзалних, једноручних и дворучних... Сваки од наведених мачева има своје специфичности и у том смислу у односу на други мач предности и мане. Из тог разлога мачеваоци који воде борбу различитим мачевима најчешће су у изразито неравноправном положају па треба да познају не само особине противниковог мача (његове предности и мане) већ и тактичке радње помоћу којих ће предности свога мача супротставити манама противниковог а мане свога мача чувати од предности противниковог.

Кад је реч о разлици мачевања са два иста и са два различита мача треба рећи следеће. Сваки тип мача има своје предности и недостатке. Ако сукобимо два иста мача сукобљавамо њихове исте мане и недостатке ако сукобимо два различита мача сукобљавамо њихове различите предности са различитим недостацима. У првом случају оба мача могу у борби исказати све своје предности и трпети све своје недостатке, у другом случају ниједан од мачева не може до краја исказати нити своје предности нити своје недостатке јер није компатибилан са другим.

Зато Кастрел пише: *„Разноврснија је борба између два слична оружја од борбе двају различитих оружја; више је могућих акција између две сабље него између сабље и бајонета, између два мала мача него између малог мача и широког мача.“* У излагању начина борбе различитим врстама мачева полазим од предпоставке да су оба мачеваоца приближно школована у мачевању јер и мач са свим предностима у односу на противников мач је бескористан у борби уколико га користи неук човек против мачеваоца са лошијим оружјем али који је вештији у његовој употреби.

Рапир - шпада (мали мач)

Мачевалац наоружан са рапиром може мачеваоцу наоружаном шпадом нанети поготке не само бодом већ и сечењем. С друге стране шпада је мач који је краћи од рапира па и теже досеже бодом противника. Дакле, рапириста има техничку предност у већој вероватноћи погађања.

С друге стране, иако мачевалац наоружан шпадом противнику може нанети поготке само бодом његов мач је лакши и покретљивији па он има предност у брзини. Но, рапириста се за разлику од шпадисте креће нелинеарно због чега лако може избећи кретањем у страну сваки напад шпадисте који акције конципира брзином тј. увек праволинијски. Начелно рапириста (под условом да не поседује тешки рапир) је у предности у односу на шпадисту.

Шпада и рапир, Angelo.

Најбоља тактика за рапир: избегавати контактну бодну борбу сечивима и акције конципирати на измицањима и кретањима у разним правцима. У одбранама изводити искључиво полублокове и користити сечења по подлактици колегине наоружане руке.

Тежити водити борбу дистанци са завршницама сечењем или бодом у пролазу јер је рапир дужи. Чувати се у нападу контранапада и напада у припрему напада. Најбоља тактика за шпаду: по сваку цену колегу везним радњама наводити на контактну бодну борбу. Непрестано покушавати бодом погодити колегину наоружану шаку. Нападати што више са варкама бодом. У нападу избегавати праволинијско залетање напред са пруженом руком до краја и бити сваког тренутка спреман за повлачење (и склањање руке са шпадом) уколико се рапириста изненадном променом правца кретања нађе са стране. Тежити борби на скраћеној дистанци јер је шпада краћа. Нападе конципирати углавном као контранападе и нападе у припрему јер је

шпада бржа и окретнија. Од сечења се бранити ескивирањем и измицањем тј. избегавати одбране блоковима против сечења јер рапир може сломити сечиво шпада. Дакле, првенствено дефанзивна тактика, чекање напада сечењем који се избегава ескивирањем и затим нагли контранапад са скраћењем дистанце или се чека напад бодом па се у њега изводи контранапад са искључењем полублоком. Пошто се шпадиста налази у знатно лошијем положају препоручљиво је да у борби користи плашт (капут) другом руком чиме може ефикасно парирати противникова сечења.

Рапир-сабља

Оба оружја и боду и секу. По тежини су слични али је сабља краћа. Рапир више служи за бод док сабља више за сечу. Но, док је рапир поједнако погодан и за сечу и за бод сабља је мање погодна за бод али погоднија за сечу. Из тог разлога мачевалац наоружан рапиром има извесну, малу техничку предност.

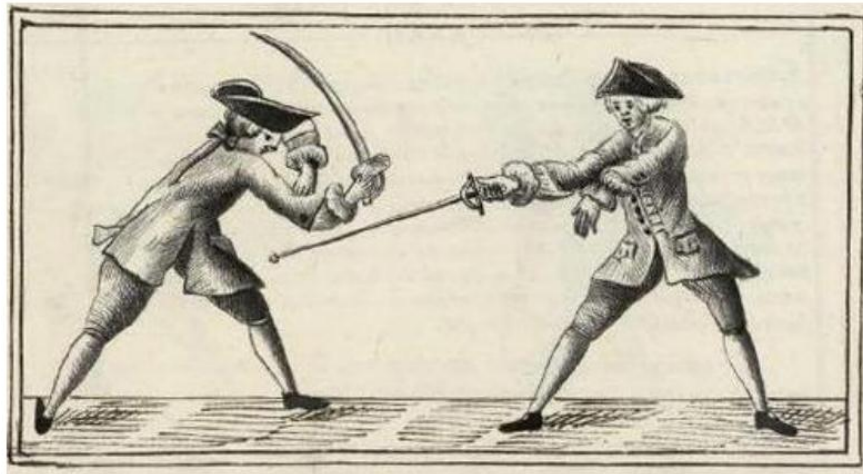
Најбоља тактика за рапир: држати противника на дистанци и наносити му бодове из даљине контранападом или у припрему напада. Изводити директне бодове без искључења пошто је криво сечиво сабље тешко довести у положај опозиције а јер је краће не угрожава врхом. Изводити што више варки бодом са завршницом бодом или варки сечењем са завршницом бодом. Сечења се наносе у пролазу уз апсолутно избегавање борбе на скраћеној дистанци. За одбране користити што више полублокове и пропусне блокове.

Најбоља тактика за сабљу: изводити акције које за циљ имају скраћење дистанце и наносити батуте по противниковом сечиву које је у припреми за бод. Нападе конципирати на телућним хватањима и бацањима или вођењима. У нападима избегавати бодове а сечења наносити из пролаза после варки телом и блокова. За одбране користити више пропусне блокове и телућне блокове него пуне блокове.

Шпада-сабља

Једно оружје је намењено да специјализовано боде док друго оружје претежно сече али и боде. Оба мача су кратка али је сабља масивнија и тежа. Зато што мачевалац наоружан сабљом може и бости и сећи а мачевалац наоружан шпадом само може бости при чему још не може парирати својим сечивом ударац сабљом сабљаш се налази у значајној техничкој предности.

Шпада и сабља - Juan Nicolas Perinat, 1758

Најбоља тактика за шпаду: нападати директним бодовима или бодовима уз варку сечивом. Што више пласирати бодове из контранапада или у припрему напада противника и то у његову наоружану руку или груди. Противникове нападе сузбијати измицањем и избегавати блокове на сечење пошто ударац сабљом може поломити шпаду. Дакле, првенствено дефанзивна тактика, чекање напада сечењем који се избегава ескивирањем и затим нагли контранапад са скраћењем дистанце Шпадиста мора непрестано водити рачуна на нелинеарно кретање противника који тежи са стране нанети сечење из пролаза по руци или глави и бити спреман за брзо повлачење наоружане руке ка себи.

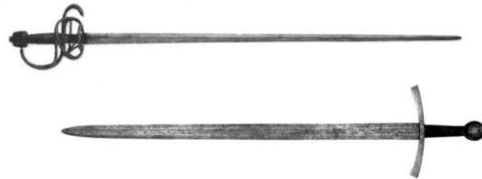
Зато што је шпада лакша и бржа шпадиста треба борбу да концепира на брзини. Пошто се шпадиста налази у знатно лошијем положају препоручљиво је да у борби користи плашт (капут) другом руком чиме може ефикасно парирати противникова сечења.

Шпада и сабља – Angelo

Најбоља тактика за сабљу: нападати искључиво из телућних хватања и бацања уз максималну опрезност везану за заштиту наоружане шаке од бода. У борби тежити сечењу са веће дистанце или сечењима у пролазу из нелинеарног кретања а при томе главна мета треба да буде рука шпадисте. За одбрану користити телућне блокове и ескивирања а максимално избегавати пуне блокове пошто их шпада може варком лако обилазити.

Рапир-витешки мач

Оба мача и секу и боду али док витешки мач више сече рапир више боде. Витешки мач је масивнији и тежи од рапира али је рапир бржи и покретљивији. Мачевалац наоружан рапиром има техничку предност.

Најбоља тактика за рапир: наносити бодове из дистанце на противников измах или као контранапад. Не покушавати хватања у нападу већ бодове наносити варком бод-сечење или сечење-бод. Кад је реч о сечењима изводити их из пролаза или пропусног напада. Избегавати везне радње, посебно не батуте сечивом. Пуне блокове сечивом избегавати пошто витешки мач може поломити сечиво рапира. Од свих блокова сечивом користе се само пропусни блокови и телућни блокови. Одбране највећим делом конципирати на ескивирању, измицању и контранападу. Борбу треба конципирати на изнуривању пошто мачевалац наоружан витешким мачем ће се брзо заморити и постати слабо покретљив а његови замаси спори, тешки и неефикасни. Тада он постаје лака мета.

Најбоља тактика за витешки мач: по сваку цену скраћењем дистанце прећи у дуелну борбу. Наносити директна сечења након варке телом или ескиважна сечења а са циљем да се противнику који парира блоком поломи сечиво. Користити двоструки хват дршке и батуте сечивом по противниковом сечиву. Најефикаснији напад је пропусним сечењем или везаним ударцима у серији пошто противник не сме да постави

рапир у полублок. У одбрани користити само полублокове (никако не пуне блокове) или ескиваже и чувати се контранапада или бода у припрему сечења.

Сабља-витешки мач

Реч је судару два оружја која се претежно користе за сечење, а тек мањим делом за бод. Једно оружје је са равним сечивом а друго са мање или више повијеним. Витешки мач је, међутим, нешто дужи и масивнији. Сабљаш је из тог разлога значајно покретљивији и бржи у нападу и одбрани али је његово оружје осетљивије на лом. Борба између ова два мача је веома изједначена и исход зависи само од вештине учесника.

Најбоља тактика за сабљу: тежити борби на скраћеној дистанци, потенцирати телућна хватања и бацања а нападе конципирати на покретљивости, окретности и сечењима из пролаза и то првенствено по руци противника пошто је она због масе мача тешко покретљива. У одбранама што више користити измицање и ескивирање а уколико је нужно одбранити се мачем никако на радити пуне блокова већ само пропусне и телућне.

Најбоља тактика за витешки мач: по сваку цену противника држати на дистанци и избегавати дуелну борбу. Наносити директна сечења након варке телом или ескиважна сечења а са циљем да се противнику који парира поломи сечиво сабље. Користити што више повратна сечења и батуте сечивом по противниковом сечиву. Најефикаснији напад је пропусним сечењем или везаним сечењима у серији пошто противник не сме да постави сабљу у блок. У одбрани користити само полублокове (никако не пуне блокове) или ескиваже. Чувати се контранапада или сечења у припрему сечења или сечења по рукама из ескиваже.

Шпада-витешки мач

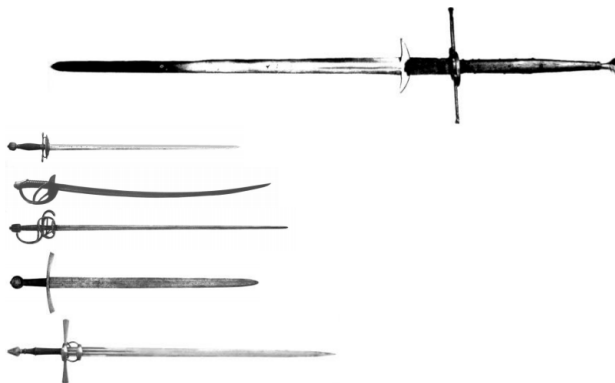
Између ова два мача постоји екстремна разлика. Једним оружјем се искључиво бодје а другим готово искључиво удара. Једно је веома лагано а друго тешко, једно је кратко а друго дугачко. Из овог разлога исход борбе зависи само од способности

мачевалаца да тактиком употребе свога мача његове мане компензују а предности искористе.

Најбоља тактика за шпаду: нападати што више варкама сечивом, наносити бодове у руку противника или његов измах и „шмисове" (шибања сечивом) по лицу или шасти противника. Тежити скраћењу дистанце и наношењу бодова из хватова или фиксирања. Нападати бодом из варке телом или ескиважним нападом. Одбране изводити само ескивирањем или измицањем а никако парирањем (изузев ако нападач ради бод). Борбу треба конципирати на изнуривању пошто мачевалац наоружан витешким мачем ће се брзо заморити и постати слабо покретљив а његови замаси спори, тешки и неефикасни. Тада он постаје лака мета. Пошто се шпадиста налази у знатно лошијем положају препоручљиво је да у борби користи плашт (капут) другом руком чиме може ефикасно парирати противникова сечења.

Најбоља тактика за витешки мач: по сваку цену избећи скраћења дистанце и дуелну борбу. Наносити директна сечења са дистанце (јер је мач дужи) а са циљем да се противнику, уколико парира блоком, поломи сечиво. У нападу што више користити повратна сечења. Најефикаснији напад је везаним ударцима у серији пошто противник не сме да постави шпаду у блок па ће бити приморан на дефанзиву ескивирањима и измицањима. У одбрани користити само полублокове (никако не пуне блокове) или блокове ударцем.

Дворучни мач и остали мачеви (рапир, шпада, витешки мач и сабља)

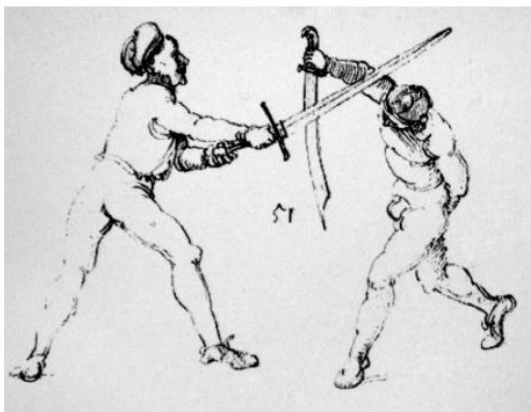
Дворучни мач је универзално оружје за сечу и бод које се користи са више техника (стил мача, глева и мотка) и њиме се може успешно водити борба на великој, средњој или краткој дистанци. Дворучни мач има још додатних предности. Његов ударац или убуд (за разлику од других једноручних мачева) било где је у принципу због ширине и инерције сечива увек кобан и избацује противника из даље борбе.

С друге стране снага његовог удара је таква да једноручни мачеви не могу изводити одбране блоковима без ризика лома сечива или трауматизовања шаке. У том смислу дворучни мач је без конкуренције а вешт мачевалац наоружан са њим, посебно ако комбинује све стилове, је супериоран у односу на сваку врсту једноручних мачева.

Мане дворучног мача: смањују му се могућности у малом простору и никако не служи за борбу дужег трајања јер мачеваоца брзо замара. Најбоља тактика за дворучни мач: користити што више комбинације разноврсних стилова који се смењују

везано у различитим акцијама тако да противник који има веома сужен избор одбрана (само на ескивирање) не зна одакле и на који начин ће бити нападнут. У одбранама бити спреман сваки тренутак на технику борбе мотка пошто ће противник тежити очајнички да изведе скраћење дистанце, контранапад у припрему напада или напад из ескиваже. Најбоље је противника све време држати на великој дистанци и одатле му наносити директна сечења, повратна сечења и бодове. У одбранама блоковима користити искључиво полублокове или телућне блокове.

Најбоља тактика за једноручне мачеве: број могућности у нападу као и у одбрани је веома сужен. Једноручни мач у борби против дворучног не сме да служи за мачевање већ је алатка за финализовање боја или сечења у отворено. Напади се изводе варкама телом помоћу којих се покушава отворити противник како би му се нанео бод или сечење из скраћене дистанце или пролаза. Варке сечивом се не препоручују пошто се дворучним мачем изводе блокови са оба краја мача тако да варка увек може наићи на блок. Након ескивирања наносити бодове у руке или ноге противника. Везне радње сечивом се не изводе. Напади треба да су конципирани на покретљивости и окретности ногу пошто је мачевалац наоружан дворучним мачем окретан и покретљив у рукама али знатно тротији у ногама. Одбране изводити измицањем и ескивирањем очекујући све време ударац или убод врхом сечива, средином сечива, јабуком, накрсно или дршком на све могуће начине. Принудне блокове изводити само као пропусне и то по могућности као дупле (са ослонцем на подлактицу друге руке).

Принудна одбрана једноручним мачем против дворучног: пропусни блок и пропусни блок са ослонцем на другу руку. Albrecht Dürer 1512.

Борбу конципирати на изнуривању противника уз кретање у правцу суженијег простора. Избегавати дуелну борбу јер је дворучни мач војнички мач и управо предвиђен за тај тип борбе. Дворучни-једноипоручни („бастард“) мач.

Једноипоручни мач (бастард) је лакши и покретљивији од дворучног мача али се за разлику од дворучног користи само на један (стандардан мачевалачки) начин. С друге стране „бастард“ има сечиво које је чврсто а пошто се држи са две руке као и дворучни мач може донекле бити успешно кориштен за блокове сечивом. Такође, „бастард“ се може у погодном тренутку користити и само једном руком чиме се друга рука ослобађа за дуелну борбу. Из свих

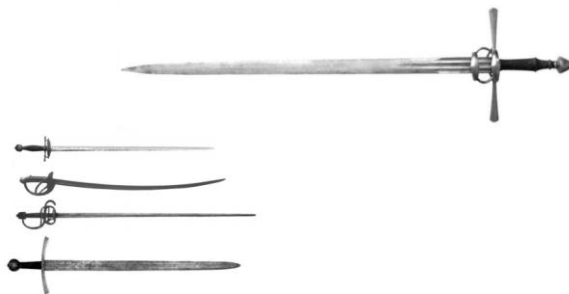
наведених разлога дворучни мач и даље има техничку предност у односу на једноипоручни али је она знатно мања него у односу на једноипоручне мачеве.

Најбоља тактика за једноипоручни: треба примењивати у борби исту тактику као и код једноручног мача с тим што се могу изводити и одбране сечивом (пропусни блокови, телућни блокови и полублокови) и варке сечивом. Такође, зато што се мач држи са две руке на сечиво дворучног мача се могу изводити и све везне радње. У нападима и одбранама се ефикасно могу користити директни ударци по противниковом сечиву (бауте) јер је оно инертније и спорије. Зато што је сечиво једноипоручног мача лакше и покретљивије треба покушавати непрестано нанети сечење по подлактицама противника. Веома је ефикасно нападати везаним ударцима (серијом) из супротних праваца (уколико се противник не брани полублоковима).

Мачевалац наоружан једноипоручним мачем може имати велике користи уколико у правом тренутку (уз ескивирање) из дворучног хвата пређе одједном у једноручни хват и на тај начин нанесе бод или сечење. Неопходно је бити спреман у сваком тренутку за изненадне промене стила употребе дворучног мача при чему треба посебну пажњу да обрати на полужну технику која наноси веома брзе ударце.

Најбоља тактика за дворучни: у нападу и одбрани непрестано комбиновати све стилове употребе дворучног мача. Када је реч о стандардним блоковима треба избегавати пуне блокове и користити што више полублокове. Узврате, такође, наносити на што разноврсне начине (стилом „глева“, „мотка“, „полуга“ или „витлања“). Повећати покретљивост ногу, чувати се сечења по подлактицама, везаних сечења у серији и не дозволити противнику да изводи везне радње сечивом или дуелне радње другом руком (чим пусти другу руку са дршке мача прелази се одмах на стил „мотке“).

Једноипо ручни мач и остали мачеви

Једноипоручни мач, јер се држи са две руке и има масивније сечиво од једноручних мачева, може лако поломити сечиво сабље, рапира и шпаде а оштетити или поломити сечиво једноручног витешког мача или трауматизовати руку која га држи.

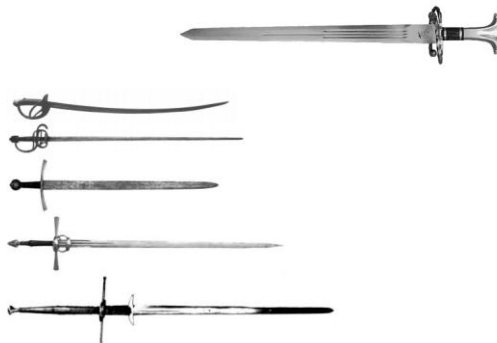
С друге стране, иако се не користи различитим стилима, јер је лакши, покретљивији и бржи од дворучног мача, он је за једноручне мачеваоце поједнако опасан као и дворучни мач.

Најбоља тактика за једноручни мач: једноручни мач у борби против једноипоручног не сме да служи за мачевање већ је алатка за финализовање боја или сечења у отворено. Напади се изводе варкама телом помоћу којих се покушава отворити противник како би му се нанео бод или сечење из скраћене дистанце или пролаза. Могу се користити варке сечивом, али само уколико противник не реагује полублоковима. Након ескивирања наносити бодове у руке или ноге противника или исте бодове наносити из контранапада и напада у припрему. Везне радње сечивом се не изводе. Напади треба да су конципирани на покретљивости и окретности ногу пошто

је мачевалац наоружан једноипоручним мачем окретан и покретљив у рукама али и у ногама. Одбране изводити искључиво измицањем и ескивирањем изузев ако је реч о једноручном витешком мачу који може да се користи и за пропусне блокове и телућне блокове али искључиво уз двоструки хват дршке. Једноручни витешки мач се може двоструким хватом користити веома ефикасно и за пропусне нападе и везана сечења у серији. Мачевалац наоружан једноручним мачем треба (обзиром да има једну руку слободну) да покушава скратити дистанцу и ступити у дуелну борбу (фиксирања, хватови, ударци...) али се и непрестано пазити да противник не пређе у једноручни хват и изведе то исто.

Најбоља тактика за једноипоручни мач: мачевалац треба да наноси директна сечења пуном снагом са обе руке очекујући противниково измицање после чега треба да настави повратним сечењем. У нападу може користити везне радње пред бод и сечење а у одбранама само полублокове или ескиваже након чега наноси узврате на све начине. Могу се у нападу користити варке сечење-бод и бод-сечење а избегавати кружне ударце. Током борбе треба непрестано користити комбиновање дворучног и једноручног хвата чиме се противник збуњује и излаже евентуално дуелној борби (полуге, фиксирања, хватови...). Мачевалац са једноипоручним мачем треба непрестано да очекује бод (сечење) из контранапада, у припрему напада или из ескиваже. Од ових радњи су му највише угрожене шаке и подлактице. Главни принцип у овом типу борбе је да мачевалац наоружан једноипоручним мачем противника треба да држи на дистанци и не дозволи му дуелну борбу. Уколико до тога дође потребно је са дворучног хвата мача прећи на једноручни.

Кратки мач и дугачки мачеви

Најбоља тактика за кратки мач: противника наоружаног дугачким мачем треба нападати из варке телом која се финализује сечењем или бодом у отворено или из варке телом која се финализује неком од везних радњи на противниково сечиво (хватање, бацање, вођење, батута сечивом...) након чега се наноси бод или сечење.

Друга тактика се састоји у контранападу на противников напад који је везан за покушај хватања или склањања противниковог сечива у страну са завршницом бодом или сечењем.

Трећа тактика је напад у припрему сечења (измаха) противника. Никада се не раде варке мачем у нападу (изузев ако дистанца већ није скраћена) нити покушаји везних радњи уколико је противник на дистанци која одговара дугачком мачу. Одбране

кратким мачем се у случају противника наоружаних дугачким једноручним мачевима изводе највише ескивирањем. Уколико се за одбрану користе блокови сечивом они се не изводе уз држање дистанце (корак назад) јер тако урађен блок због удаљености противника (краткоће властитог сечива) спречава брањеника да нападача дохвати узвратом. Сваки блок кратким мачем, дакле, када је реч о противнику наоружаном једноручним дугачким мачем се ради уз улаз или испад и искорак полулево или полудесно. Након блока уз скраћење дистанце се или ступа у дуелну борбу или изводи узврат сечивом мача. Блокови који се користе су искључиво пуни или пропусни.

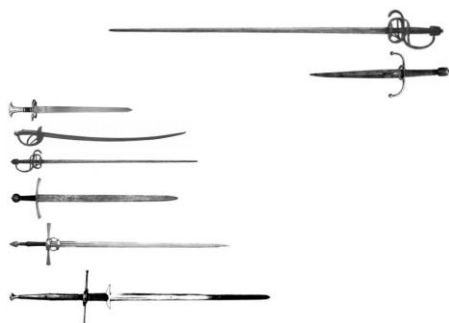
Кад је реч о противницима наоружаним дворучним и једноипоручним мачем у одбрани се не користе блокови већ искључиво ескивирања и измицања, али увек са кретањем напред јер је основни циљ скратити дистанцу и ступити што пре у блиску борбу.

Најбоља тактика за дугачки мач: противника наоружаног кратким мачем треба непрестано држати на дистанци и наносити му бодове и сечења по руци. Уколико се води офанзивна борба треба нападати варкама мачем или варкама телом које се финализују сечењима или бодовима уз пролаза (уз строго одржавање дистанце). Трећи веома ефикасан начин за напад је извођење везаних сечења у серији са различитих страна. Не покушавати везне радње мачем пошто је кратко сечиво тешко ухватити и контролисати.

Кад је реч о одбранама треба се чувати у највећој мери противничковог контранапада и напада у припрему свог напада тј. бити у сваком тренутку спреман за одступање или промену правца кретања како би се задржала дистанца.

Уколико је противник скратио дистанцу и извео напад сечивом никако се не бранити блоком сечивом већ ескивирањем и извлачењем окретом на дистанцу која одговара дугачком сечиву. Никако не покушавати ступање у дуелну борбу. Посебно опрезни у борби треба да буду мачеваоци наоружани дворучним мачем пошто све предности овог мача у односу на кратки мач се оцртавају са супротне стране у највећој могућој мери и као мане пошто противник јер је неупоредиво окретнији и бржи како телом тако и оружјем може веома лако скратити дистанцу и тада постићи апсолутну предност.

Рапир-дага (или два мача) и остали мачеви

Мачевалац наоружан рапиром и дагом је (уколико је вешт) супериоран у односу на сваку врсту једноручног дугачког или кратког мача, а готово равноправан са једноипоручним или дворучним мачеваоцем. Предност комбинације рапир-дага у односу на сва друга мачевалачка оружја је иста коју има дворуко мачевање у односу

на једноручно и дворучно: он може нанети истовремено погодак на две тачке, истовремено се бранити на два места и истовремено се бранити и наносити погодак. Ова симултаност у покретима оружјем му даје сваку предност у односу на друго мачевалачко оружје које делује сукцесивно тј. или прво напада или прво изводи одбрану. Друга, веома важна тактичка карактеристика употребе даге и рапира у борби је да овај начин мачевања, за разлику од свих других начина мачевања, је погодан како за дистанциону (мачем) тако и блиску (рапиром) борбу. Ово је уједно и једини разлог због којег је мачевалац наоружан дагом и рапиром за нијансу супериорнији од противника наоружаног са два кратка мача. Најбоља тактика за рапир и дагу: у нападу наносити директне ударце или бодове (у затворено или отворено) са циљем да се противнику када изведе блок нанесе бод дагом.

Друга тактика се састоји у хватањима противниковог мача дагом или рапиром како би се одмах (или након вођења, бацања...) извело сечење или бод слободним оружјем.

Трећа тактика је да се слободно изводе варке рапиром након чега се финализују сечења или бодови рапиром или дагом или се дагом хвата противников мач који прати варку и наноси погодак рапиром.

Четврта тактика је да се противников мач напада рапиром уз бод из опозиције како би се нанео бод дагом на супротну тачку противника. Када је реч о одбранама користе се све врсте одбрана или дагом или рапиром или са оба мача истовремено (за блокове једнопоручног и дворучног мача) укључујући и све врсте ескиважа. Након ових блокова изводе се све врсте узврата.

Оно што је суштина тактике мачевањем дагом и рапиром против осталих мачева је, дакле, могућност вођења борбе на дистанци и непрестаног преласка из кратке на велику и велике на кратку дистанцу.

Најбоља тактика за остале мачеве: никако не нападати директно сечењем или бодом, не нападати тело противника варкама мачем и не изводити контранападе или нападе у припрему. Треба непрестано водити борби на дистанци са циљем да се убодје рука са мачем или дагом противника. Радити варке телом са циљем да се помоћу сечења у пролазу противнику посече рука са дагом. Варке мачем се могу изводити само са циљем да се у финалу напада погоди не тело већ једна од руку противника. Никако не ступати у блиску борбу а блокове изводити што више уз ескивирање (испад у лево или десно, испад у лево или десно назад) и у форми пропусних блокова.

проф. Александар Станковић,
учитељ мачевања
Школе мачевања „Свети Ђорђе“
Београд, 2016
www.macevanje.org

